

COMPRA, LEE, DIFUNDE  
**La Verdad nº 108**  
(junio de 2021)  
La IV Internacional,  
la pandemia y la lucha  
contra el imperialismo



## Tribunals i poder judicial franquista

En les últimes setmanes, diverses resolucions d'òrgans judicials i similars s'han destacat en la vida política del país. Citem, sense anar més lluny, l'informe de Tribunal Suprem contra els indults, l'informe del Consell General de Poder Judicial a favor de la Fundació Franco, i més recentment la sentència (il·legal segons juristes) del Tribunal Constitucional sobre l'estat d'alarma i les resolucions del Tribunal de Comptes pel que fa als republicans catalans.

En el cas de l'estat d'alarma, el TC ha dictaminat que el confinament imposat al març de 2020 en relació amb la pandèmia era inconstitucional, i que es va haver de recórrer a l'estat d'excepció. Una decisió més que rellevant, perquè d'haver-ho fet hagués permès gravíssimes restriccions de llibertats i drets, encara més greus que les sofertes, incloent la lliure utilització de l'exèrcit. El que pot passar si s'aplica aquesta doctrina a futurs episodis pandèmics. No han faltat els qui han vist en aquesta sentència, més que una qüestió de doctrina constitucional, la voluntat dels jutges del TC d'atacar el govern de coalició de PSOE i Unides Podem ratllant d'inconstitucional, il·legítima la seva actuació. I assenyalen, amb raó, la incongruència d'haver admès un recurs d'inconstitucionalitat de Vox, que havia aprovat amb el seu vot el mateix estat d'alarma que va impugnar davant del TC.

Pel que fa al Tribunal de Comptes, la persecució d'aquest òrgan als dirigents republicans catalans, que l'ha portat a exigir-los responsabilitats econòmiques milionàries -que poden dur a l'embarcament de tots els seus béns i a la ruïna econòmica- forma part de l'ofensiva de l'aparell de estat, des de les càrregues policials contra el referèndum d'l'1 d'octubre de 2017 i la persecució judicial desfermada després del discurs del Borbó el 3 d'octubre, que va donar lloc a les condemnes per sedició dels principals dirigents republicans catalans, i que continua encara. L'actuació del Tribunal de Comptes referma just després dels indults dictats pel govern, com si busquessin contrarestar amb una nova mitjana repressiva la recerca de distensió que suposen els indults.

En tot cas, aquestes diferents mesures posen de manifest el poder desmesurat d'un aparell judicial controlat per una xarxa organitzada de franquistes, l'APM i l'AF (és el mateix poder judicial del franquisme, que no va patir

depuració alguna durant l'anomenada Transició), i que està protegit des del Consell General de Poder Judicial controlat pels designats majoritàriament pel PP.

### La regla dels tres cinquens

Tots dos organismes, TC i T de C, com succeeix amb el Consell general del Poder Judicial, depenen de la necessitat de la seva renovació en Corts per una majoria de tres cinquens. Per tant, d'un necessari acord de PP i el PSOE.

Els organismes que en depenen l'acord del PSOE i el PP per renovar-los s'han succeït en primer terme de la vida política en els últims mesos, per correspondre intervenir en assumptes importants, i ho han fet i en definitiva, tot passa "normalment".

Cal recordar que, encara que alguns ho semblin, aquests organismes no són tribunals de justícia, compostos per jutges i magistrats, que es cobreixen per la designació del CGPJ i les instàncies judicials. El Consell General del Poder Judicial és un òrgan de govern. El Tribunal de Comptes és un organisme de control dels comptes públics. El Tribunal Constitucional és l'interpret de la Constitució i només sotmès. Se sol afegir el Defensor del Poble, la Junta Electoral Central (de les seves resolucions deriva en definitiva la inhabilitació del president de la Generalitat de Catalunya, Quim Torra) i el Consell de Radiotelevisió, entre d'altres. Tots ells són organismes elegits per una majoria qualificada de les Corts. Una majoria de tres cinquens, com hem assenyalat abans.

Aquests organismes permeten que l'estat segueixi funcionant. Que hi hagi jutges, que hi hagi un control econòmic, que es tanquin les disputes entre les altes instàncies de l'Estat ... Les tres cinquenes parts són una de les claus del funcionament de l'Estat.

Això concentra el caràcter de la constitució del 78 de defensa de les institucions heretades.

En teoria, tots ells depenen per a la seva composició i renovació d'acords a les Corts. Però passa una i altra vegada el mateix: Quan té majoria el PP, cobreix les vacants segons l'orientació franquista. Quan té majoria el PSOE, no es cobreixen les vacants, fins que hi hagi un altre govern del PP. El que garanteix majories eternes dels jutges aferrats als franquistes. El paper dels vocals designats per Convergència i PNB no sol comptar.

Caldria afegir una altra perversitat del mètode. El PP, fins i tot quan permet la renovació, no accepta a qualsevol jurista proposat pel

PSOE. Recordem, per exemple, que quan el TC va dictar la sentència que va derogar l'Estatut de Catalunya aprovat per les Corts, el Parlament de Catalunya i pel poble català en referèndum, ho va fer després d'haver apartat irregularment a un vocal i amb el vot favorable d'un magistrat nomenat a iniciativa del PSOE, i el mateix s'ha repetit ara amb el vot de la Sra Encarna Roca a favor de la inconstitucionalitat de l'estat d'alarma i la no renovació d'un altre. Vol dir que al menys en alguns casos el PSOE tria els seus candidats perquè siguin acceptables per al PP.

El resultat és que aquests òrgans "constitucionals" de l'Estat està previst que funcionin segons els dictats franquistes, i el que en els fets està descartat és que funcionin amb una altra política.

Com succeeix amb moltes altres disposicions constitucionals, les tres cinquenes parts deixen el país pres de la decisió de l'aparell d'Estat i de les organitzacions franquistes.

La disciplina d'aquests òrgans constitucionals encaixa perfectament amb els criteris que regeixen a les institucions no escollides pels ciutadans, com són la judicatura, les forces armades, o la Corona. Una part de l'Estat ve de la dictadura, sense depuració si més no, i la part suposadament triada funciona de tal manera que sempre han de guanyar els franquistes. Tinguem present que militars, jutges i en particular el monarca són molt donats a sobreposar-se a les atribucions del Govern i de la majoria de les Corts.

### Tot amb la complicitat de la Unió Europea

Ha de seguir tot això sent així? El govern Sánchez-Iglesias va ser el primer a qüestionar-ho. Va fer un projecte de llei perquè l'acord del PP no pugui bloquejar els nomenaments en òrgans constitucionals. Però va intervenir la Comissió Europea, entitat que no és triada pels ciutadans, ni directament ni indirectament i va amenaçar amb sancionar econòmicament a Espanya si l'atreviment de Sánchez persistia.

Per tant, no és just dir que estem lligats per l'herència plasmada en les tres cinquenes parts constitucionals, sinó que cal afegir que això és així perquè l'antidemocràtica UE ho imposa, amb ple coneixement de causa: la UE dóna suport, sens dubte, la continuïtat del poder franquista.

La qual cosa ens porta a la qüestió de les qüestions. És reformable aquest règim? Poden utilitzar les seves institucions en benefici de la majoria treballadora de país? Qui pensi que sí

